

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
PODVÁDĚNÁ

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA JANOUCHOVÁ PODVÁDĚNÁ

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Kateřina Janouchová
Podvdn
Švdsk rodinn thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text and Epilogue © Kateřina Janouchová, 2008

Translation © Lucie Johnová, 2012

Cover © Henrik Sorensen/Getty Images/Isifa

Tato kniha je věnována andělům noci –
všem porodním asistentkám,
které pomáhají dětem na svět, když my ostatní spíme.

PRVNÍ, CO JÍ PRONIKLO

do vědomí, byla vůně, sladká a něžná. Působila útěšně a po těch několika mučivých hodinách plných boje ji dokázala uklidnit. Vtahovala ji do chřípí, snažila se ji uchovat ve svém nitru, aby se na ni kdykoli dokázala rozpomenout. Ještě než jí to někdo vysvětlil, pochopila, že tohle je jedna z nejnádhernějších vůní v životě, že však zároveň patří i k těm nejpomíjivějším. Že se nedá uchovat ani znovu uměle vyvolat.

Pak ucítila dotyk, něco se jí přitisklo na pokožku. Ruce namátaly kluzké, vlhké tělíčko, konečky prstů pomalu přejely přes cosi mokrého a lepkavého. Možná že když povolí sevření, to teplo zmizí, třeba se ten okamžik rozplyne? Dotek začal být trochu neklidný, působil téměř chtivě. Neměla odvahu to zkusit.

A potom se konečně ozval první zvuk, tichý a nezkušený. Protláčil se ven, napřed zněl trochu sípavě a byl slabý, potom zesílil a byl čím dál naléhavější.

Zvedla své právě narozené děťátko a přiložila si je k prsu, zažila mu nos do dolíčku mezi lopatkami a krkem. Ten chlapeček je její, zrovna se narodil, je na tomhle světě úplně nový. Vzešel z jejího těla, proto také nemůže patřit nikomu jinému. Kvůli němu dokáže vybojovat válku, zemřít, lhát a rvát se. Až dosud pro ni byl nejdůležitější její vlastní život a zdraví. Teď se takhle perspektiva navždy převrátila, nyní už bude vždycky až na druhém místě – a to naprosto dobrovolně. Jak by na to mohla nepřistoupit? Jak by mohla odmítnout ten přechod do jiného prostoru, jak by mohla nedovolit, aby tenhle drobeček řídil celý její život a zavedl ji na jinou cestu, než jakou si pro sebe předtím zvolila sama?

Jeho maličké srdíčko tlouklo, jeho hrudní koš se jí zdvihal pod rukama. Všechny ty ženy, které si touhle cestou prošly před ní, všechna ta vyprávění, která předtím vyslechla a přečetla, příběhy o mateřské lásce, o touze chránit. Nikdy předtím ta slova plně nepochopila, nenacházela v nich ten správný význam. Až dnes.

Najednou dostala strach. Zaplavil ji pocit, že na to nestačí. Pocit viny. Dokáže se o to maličké náležitě postarat?

Znovu vdechla jeho vůni, připadala jí úžasně silná a osobitá, vůně novorozeneckého mázku a krve a obsahu dělohy, blan a placenty a ještě něčeho dalšího, něčeho, co nedokázala pojmenovat, něčeho závratného, zranitelného. A tak si, zatímco za okny porodního sálu svítání přecházelo v bílý den, v duchu odříkávala modlitbičku všech novopečených maminek.

Pane bože, jestli existuješ, dej, ať se tomuhle děťátku nic zlého nestane. Opatruj ho. Ochraňuj ho. Dopřej mu šťastný a dlouhý život.

ZAČALO TO ZDÁNLIVĚ

nevinným telefonickým rozhovorem mezi Cecilíí a její sestrou Marií. Poté, co si popovídaly o počasí a probraly kolegyně z práce, přišlo to hlavní. Odhacení. Mia ztišila hlas a téměř zašeptala:

– Henke má vši. Možná bys měla dětem prohlédnout vlasy...

No ovšem, život s dětmi byl neustále plný překvapení. Ale možná měla přece jenom chvilku počkat, než se o tu novinku podělila i se zbytkem rodiny. Ten šílený zmatek, když ostatní přišli najednou domů – měla návrat nechat proběhnout v trochu větším klidu. Zpráva o vetřelcích ve vlasech nebyla mezi všemi těmi odhozenými batohy, zablácenými zimními botami a mokkými palčáky a čepicemi přijata právě nejlépe.

– Fuj, to je ale hnus! Vážně nechutný!

Její manžel John se vrhl rovnou do koupelny, ani se nezul.

– To ta tvoje zatracená ségra, mumlal rozzuřeně a přitom si zblízka prohlížel pokožku hlavy. – Že si ty svoje haranty nedokáže udržet v pořádku.

– Ale vždyť to přece nemusí být její vina, namítla Cecilie.

– Mamííí, já nechci mít vši, zakňourala Sofie.

– Vší? My máme vši? Nejmladší Grétka neváhala a přidala se. John holčičku zvedl ze země a zavrtěl hlavou.

– Ale Grétko, nekřič tolik! Sousedí tohle nemusí slyšet!

Cecilie se neubránila úsměvu. Kam až může sahat něčí paranoia?

– No, jen se směj, když ti to připadá tak úžasně zábavný! Mně to teda legrační nepřipadá ani trochu a jenom si říkám, co je to za rodiče, když nechají svoje děti chodit mezi ostatní s hlavama plnejma vší, to je nezodpovědný, slyšíš, NEZODPOVĚDNÝ, rozčiloval se dál John.

– Ale Mia mi přece zavolala... Což bylo naopak zodpovědné. Teď se můžeme všichni prohlédnout. Přece se nic tak hrozného nestalo.

– Markusák ty vši určitě má. A já ne, poškleboval se William,

který měl s odšívovací procedurou přijít na řadu jako první.

– Jen se moc nevytahuj, zchladil ho John. – Vši žádný rozdíl nedělají.

– Jojo, křikl Wiliam. – A Markusák se přece nikdy nečeše! Má úplný dredy! A vy ho nestříháte, takže si může mít vlasy dlouhý, jak chce!

– Nesvědila tě někdy v poslední době hlava? zeptala se svého nejstaršího syna Cecilie.

– Noooo...

Wiliam pokrčil rameny.

– Tak ano, nebo ne?

– Ne. Nebo vlastně... Jo... Možná, trochu.

– Tak se na to podíváme. Předkloň se.

William sklonil hlavu nad umyvadlo. Husté špinavě plavé vlasy nebyly zrovna nejčistší, bylo mu už dvanáct a na pokožce hlavy se mu začala objevovat mastnota typická pro pubertu. Cecilie vzala hřeben a odhrnula vlasy na stranu. Pečlivě synovi prohlédla hřívu, hezky pramínek po pramínku. Zpočátku žádný důkaz o útoku parazitů neviděla, ale po chvílce dopadlo do umyvadla několik malých tmavých zrníček.

– Ne, neříkej mi, že mám vši! Panebože, to ne! Odteď už budu strašně moc hodnej, jenom když nebudu mít vši, čestný slovo, slibuju...

Její chlapeček, který jindy bývá takový drsňák. Její nafoukaný, velký a občas ne úplně snadno zvládnutelný syn. Najednou vypadá tak maličký.

Ta zrníčka v umyvadle se viditelně hýbala. No ovšem, lezou.

– Je mi líto, miláčku. Možná jsi měl být hodný už předem.

Williamovi vyhrkly slzy.

– Do hajzlu, tohle je tak odporný! Já chci umřít, mami!

Najednou vypadal dojemně. Do půl těla nahý, vlasy rozčuchané, pláč na krajíčku. Cecilii nitro zaplavila něha. Měla chuť ho obejmout. Přitisknout ho k sobě. Promluvit si s ním. Zeptat se ho, co cítí. Zjistit jeho skutečné pocity. Jenže William k podobnému

kontaktu svoloval jen málokdy. Neměla by to přesto zkusit?

– Kamaráde, já chápu, že je to otrava. Ale neboj, my to spravíme. Nemusíš se tím trápit.

Podíval se jí zpřímá do očí.

– Já se netrápím. Jsem jenom příšerně naštvanej.

– Mám tě obejmout?

– Ne. To bych tě nakazil. Prostě mě těch potvor zbav! Nejradši bych se ostříhal dohola a ty vlasy spálil.

Nějakou tu havěť měly v hlavě i Sofinka a Grétka. Marcus a John tomu nadělení zřejmě naopak unikli. A ona sama taky. John byl vyslán do lékárny, aby tam koupil nějaký přípravek proti vším.

– A mimochodem, zapomeň na to, že by ses dneska večer válel na pohovce, varoval Williama, než vyrazil. – Budeš sedět na zemi.

– Ale proč? Vždyť to už budu od všivenej, zaprotestoval chlapec.

– To je jedno! Pár vší může vždycky přežít.

Že se může dospělý chlap takhle rozčilovat kvůli takové maličkosti! Ovšem to je typické pro spoustu velkých a silných mužů, že je dokáže vyvést z míry každá hloupost, ne? Jeden nesnáší brokolici, druhý se štítí odpadu, dalšího rozčílí vši. Její manžel se v jediném okamžiku proměnil v hysterické malé dítě. Naštěstí na sebe dokázala v takovýchto situacích vzít úlohu klidného a zralého dospělého ona. Když se John začal chovat iracionálně, probudila se v ní síla. Trpělivost. Dokázala se na něj dívat shovívavě, usmívat se. Mávnout nad jeho chováním rukou, předvést mu, jak vypadá dospělé jednání.

Cecilie přendala prádlo do sušičky a zapnula ji. Do pračky naložila várku prostěradel, nastavila režim praní na čtyřicet stupňů, ekologický program. John vždycky tvrdil, že by se mělo na čtyřicet stupňů prát všechno prádlo, případně propagoval, aby se pralo jenom na ekologický program, ale to už Cecilie odmítla. Tak alespoň používají ekologický prací prášek BioDynamic, který dvakrát ne-

voní, ona by ovšem dala přednost nějakému starému poctivému prostředku jako třeba Via, po kterém prádlo vždycky působilo dojmem, že je skrznastrž čisté. Jenomže John je přesvědčený, že drahé voňavé složky jsou v pracích prostředcích zbytečné. A odmítá i aviváž. Cecilie toužila po takové té krémové, po které by bylo prádlo hebké jako hedvábí. Jenže proti Johnovým velkolepým ideálům, jak každý člověk může v rámci svého malého světa přispět k záchraně celé planety, neměla sílu bojovat. Alespoň že se jí podařilo obhájit si sušičku, té se totiž chtěl John taky zbavit, protože přece tak hrozně žere... Samozřejmě také třídí odpad, odváží ho do různých ekologických stanic, balená voda je tabu a člověk by navíc neměl jíst moc masa. John k tomu neustále všude zhasíná světla a mluví o tom, že by měli vyměnit své stávající auto za nějaké ekologické. Tady někde už ovšem vede hranice – svůj chrysler přece potřebuje, aby měl dost místa na všechny ty věci, které si pořád vozí s sebou. A navíc rodina musí mít auto, kam se všichni vejdou. „I když si říkám, že by bylo lepší, kdybychom místo toho jezdili na kole,“ dodával John občas. V takových chvílích Cecilie převedla rozhovor na jiné téma.

– Jsme tak uštvaní, že si ani nevšimneme, že naše děti mají hlavu plnou vší. Je nám to úplně fuk. Možná bych měl seknout s prací, odjet do Provence a začít pěstovat víno nebo tak něco. Co na to říkáš? zeptal se jí John, když se večer ukládali k spánku.

– Pěstovat víno v Provence? Ale jo, tam bych se jako porodní asistentka taky uchytila, odpověděla Cecilie a přitáhla si deku až ke krku. – Jenže já přece neumím francouzsky. A děti taky ne.

– Děti se naučí. No, jen si to představ, prostě bychom zvedli kotvy. Prodáme dům a vyrazíme. Začneme znovu...

John vždycky nahlas snil o tom, že někam odjedou. To bylo jeho řešení. Zvednout kotvy. Nikoli zůstat a bojovat s obtížemi. Toužil se rozjet do světa, pryč odsud. Téměř jako by ho tu Cecilie držela proti jeho vůli.

V ložnici se rozhostilo ticho. V domě byl stále ještě cítit nepří-

jemný zápach přípravku proti vším.

John se přisunul blíž.

– Poslyš...

Položil jí ruku na břicho.

– Možná že těch pár vší bylo přesně to, co jsme potřebovali, zašeptal jí do ucha.

Když už přestane mluvit o cestě do cizích krajů, přijde na řadu sex. Cecilie si povzdychla. Proti každodennímu shonu se špatně bojovalo, všechny ty hlouposti a iracionální spory byly únavné. Bylo tak snadné mezi všemi těmi povinnostmi a vřískajícími dětmi toho druhého ztratit. Teď je unavená, večer ještě musela dětem vydezinfkovat hřebeny a matrace, vyprat a vytrít. V tuhle chvíli už nemá sílu mu dovolit, aby se s ní miloval. To je to tak těžké pochopit?

Přitom má John pravdu. Možná by se milovat měli. Možná by se měla prostě podvolit? Jak už to také udělala, kdysi dávno... Ale teď nic neříkala, jenom zůstala bez hnutí ležet a upřeně zírala do tmy.

– Ano, zašeptala nakonec.

Jeho ruka jí stále ještě těžce spočívala na břiše.

Ale už nijak nereagoval.

Usnul.

MALÁ VILKA ZE SVĚTLE

žlutého dřeva byla Ceciliiným a Johnovým domovem už skoro třináct let, téměř po celou dobu, co se znali. Stála na náměstí Lindängstorget mezi podobnými domky ve slohu dvacátých a třicátých let a stejně jako ony měla před vchodem místo na parkování. Uprostřed náměstí byla příjemná alej lip a bříz. Bylo to ospalé náměstíčko, trochu zapomenuté ve stínu pyšnějších městských čtvrtí jako Talludden, Sommarviken či Aspdal, které ležely ne-daleko. Velké funkcionalistické vily v Sommarvikenu, řadové domky v Talluddenu, které se běžně prodávaly za čtyři miliony korun, a nově zrekonstruované chaty v Aspdalu, jež byly na trhu s nemovitostmi zbožím žhavějším než čerstvě uvařené espresso – to všechno způsobilo, že se Lindängstorget celý scvrkl a téměř zmizel. Z tohotole místa se lidé spíš stěhovali pryč, než aby se zde objevovali noví. Byla tu maličká kavárnička s ručně malovaným vývěsním štítem, kadeřnictví a tramvajová zastávka, kde se ovšem tramvaje místní linky občas nenamáhaly zastavit. Obchod s potravinami byl už několik let zrušený, takže zdejší obyvatelé museli i za menšími nákupy až do velké samoobsluhy Coop v nákupním centru Steningby.

Ve všední dny to tu oživovaly hlasy dětí z místní školy, která stála hned vedle náměstí a kam chodili žáci od první do šesté třídy. Jinak byla zdejší promenáda oblíbeným útočištěm důchodců s hůlkami. Nicméně většinou bylo prostranství mezi domky prázdné a opuštěné, rodiče, ve valné většině případů třicátníci tvrdě pracující na své kariéře, rozvezli po ránu své děti do okolních školek a potom odspěchali do centra, kde zaplnili kancelářské budovy. Na Lindängstorget se většinou nevraceli před pátou. Teprve potom začalo být před průčelími domů trochu živo, lidé se zastavovali na kus řeči. Zpravidla se navzájem informovali, ve které školce dětem ještě pořád dávají na svačinu slazené krémy, či že by se zdejší škola měla opravit. A někdy přišla řeč i na to, jak strašně drahé jsou teď pronájmy.

Stále ještě panovala zima a větve stromů, holé a černé, tiše šustily ve větru. Už brzy se obléknou do jemňounkého zeleného hávu. A náměstí bude zase pohádkově krásné a děti začnou chodit ven a budou běhat mezi domy a se smíchem po sobě pokřikovat, jako to s příchodem jara dělávají vždycky.

Na Lindängstorget je i něco uklidňujícího, něco, co z téhle čtvrti dělá jedno z nejlepších míst k bydlení na světě, říkala si Cecilie. Klid a ticho jí nijak nevadily. Právě naopak. Někdy jí připadalo, že se vrátila v čase o několik desetiletí zpátky. Jakkak asi Lindängstorget vypadal v minulosti? Někdy měla pocit, že na ni zpoza rohu vykukuje nějaká dáma v kostýmku. Dáma s vlasy vyčesanými do francouzského drdolu a v solidních hnědých botách se zkoseným podpatkem a kulatou špičkou. Předválečná éra, válka, poválečná éra. Některé z domovních dveří tady na Lindängstorget byly svědkem střídání epoch.

Kdykoli se Cecilie blížila k domovu, prožívala pocit jistoty a štěstí. Byla to její základna. Její a Johnova. Stala se z nich rodina, ve které až dosud prožila téměř celý svůj dospělý život. Už si skoro ani nepamatovala, že někdy žila jinak. Vždycky jenom ona, on a děti. Hnědé dřevěné domovní dveře seděly pevně v rámu a otvíraly se s tichým, dobře známým vrznutím. Klíč v zámku trochu drhl, ale když s ním zlehka šklubla, podařilo se jí odemknout a mohla vstoupit do úzké předsíně.

Všude kolem ní vládlo ticho. Děti byly ve škole a ve školce. John byl někde venku, pracoval na jakési zakázce. Jako fotograf na volné noze si mohl sám určovat, co kdy bude dělat, což bylo vzhledem k jejím nočním službám celkem výhodné. Když pracovala v noci, mohla být ve dne s rodinou, ty dvě noci v týdnu jí vynesly slušný příjem za práci na poloviční úvazek a možnost být co nejvíc s dětmi, dokud jsou malé. Navíc pro ni měly noční směny jisté kouzlo, měla ráda ty dlouhé hodiny v šedavém světle, to území nikoho, jež oddělovalo svítání od rána, tu část noci, kdy na svět přichází nejvíc dětí. Ale ačkoli měla díky nočním službám na svou rodinu spoustu času, občas se jí zmocnily výčitky svědo-

mí a vzpomínala na své vlastní děti, které teď spí doma, zatímco ona je vzhůru a pracuje.

Také občas s nostalgii a steskem vzpomínala na své vlastní porody. Jenže další děti už nejspíš mít nebude, i s těmi stávajícími čtyřmi je její život dost naplněný. Takhle to ovšem vždycky chtěla: několik dětí, celý houf, spousta rámusu... Sám život! A John proti téhle její touze nic neměl. I on chtěl velkou rodinu a z jejich těhotenství se radoval spolu s ní. Ačkoli z posledního možná už nebyl tolik nadšený jako z toho prvního, a ani se tolik nezapojoval do všech těch činností, jež jsou s péčí o malé dítě spojené. Cecilie nad tím občas pociťovala zklamání, copak John nevidí, jak fantastické je každé miminko, nemá z jejich nejmladší dcery radost? Podobné myšlenky však pečlivě skrývala, nesvěřovala se s nimi, nesla si je v sobě jako malou temnou skvrnku, jež občas vyplula na povrch. Nemělo smysl mluvit pořád dokola o něčem, co žádné řeči nemohou změnit. Pocity prostě jsou, jaké jsou. A možná člověk ani nemůže chtít, aby byl jeho partner neustále naladěný na stejnou vlnovou délku jako on sám.

Připadalo jí to tak jednoduché – být v jiném stavu, snít o budoucnosti. Jenže potom, když se dítě narodilo, nabyla vrchu praktická stránka věci a oni ani neměli čas si pořádně promluvit, což mohlo vést ke komplikacím... Mezi přebalováním a vařením kašiček bylo snadné ztratit orientaci, zapomenout na původní lásku, na sny a naděje. Nikdo nedokáže pořádně říct, jak se bude život dítěte odvíjet, ani jaké to bude později, až se uspokojí všechny nejnnutnější potřeby. Bylo to trochu, jako když člověk přežije válku, skvělé, ale přitom děsivé, v mnoha ohledech stejně smutné a překvapivé. Nikdo neví, jak se po pár letech, když už se nový model rodiny ustálí, všechno změní. To, co se zpočátku zdá být tak jednoduché, tak očividné – prostě své děti milovat, být dostatečně dobrou manželkou, žít pro svou rodinu – občas nestačí. Život s sebou neustále přináší nové a nové výzvy, ale Cecilie byla na tuto skutečnost naprosto nepřípravená.

ŽENA ZVRÁTILA HLAVU

dozadu a oči se jí rozšířily strachem. Vlasy se jí lepily na zpoceně čelo. Vypadala jako pronásledované zvíře, dýchala trhaně, hystericky. Vedle ní stál muž, bleděmodrou košili měl u krku rozepnutou a působil stejně vyděšeně jako jeho partnerka.

– Ne! Ne! Neee... Já nechci, zaúpěla nahlas žena.

– Snažte se uvolnit, pobídla ji porodní asistentka, která stála vedle ní. – Musíte se uklidnit. Když budete v křeči, bude to ještě horší.

Žena ze sebe vyrazila zmučený sten.

– Strašně to bolí... už to zase přichází...

Porodní asistentka pochybovačně zavrtěla hlavou.

– Nechcete to přece jen zkusit s tím rajským plynem? Před chvílí jste jenom špatně dýchala, proto neúčinkoval...

– Lenito, miláčku, zkus si ještě trochu dát, obrátil se k rodičce její muž. I on vypadal, že by mu dávka rajského plynu prospěla.

Porodní asistentka podala rodičce plastový náustek.

– Až přijdou další kontrakce, dýchejte tady do toho, nepřestávejte. Musíte se z toho nadechovat, ale taky do toho vydechovat, jinak je to k ničemu.

Zdálo se, že rajský plyn pomáhá. Panická hrůza na chvíli ustoupila.

– Ale nepřěžeňte to, varovala ženu porodní asistentka.

Už za chvíli jí končí služba.

Je na čase, aby na její místo nastoupila noční směna.

Ten člověk vypadá jako mnoho jiných nastávajících otců, řekla si v duchu Cecilie Lundová, když vešla na porodní pokoj, kde se její kolegyně Carmen snažila dát do pořádku soupravu na rajský plyn. Muž byl trochu zpocený, límeček měl nakřivo, džíny pomačkané, obličej působil rozespalé. Oči mu neklidně těkaly. Nejspíš pro něj bylo hodně těžké soustředit se ještě na další novou osobu, která vešla do místnosti. Za těch posledních čtyřicet

hodin tudy prošla strašná spousta různých žen a všechny měly vlasy stažené do culíku, světle modrou nemocniční blůzu, bílé kalhoty a pantofle s gumovou podrážkou.

Cecilie mu podala ruku.

– Cecilie, porodní asistentka.

– Lars, nastávající otec.

Usmál se, i když úsměv byl poněkud nejistý.

Smysl pro humor. Ne všichni nastávající otcové ho mají.

Na pár rozhodujících hodin se z ní pro Larse a Lenitu stane ten nejdůležitější člověk v jejich životě. Ale už zítra na ni nejspíš zase zapomenou. Carmen, Cecilie, Gun, Louisa... A Anki, Lizette, Gunilla a Karin... Záleží na náhodě, která z nich bude zrovna u toho.

Cecilie Lundová svou práci milovala. Je to úžasné privilegium, být při tom, když se rodí nový život, setkávat se s rodičkami a jejich partnery a později vidět jejich právě narozené děti. Všechna ta maličká vrískající stvoření, která zrovna přišla na svět a s nimiž se měla tu čest seznámit právě ona, mohla ty drobečky pokryté novorozeneckým mázkem vzít a položit je na matčinu hrud'. Směla být svědkem radostných výkřiků a slziček štěstí a objetí a prvních telefonátů rodičům otce a matky dítěte, vážení a omývání miminka, mohla se dívat, jak novopečený otec přestřihuje pupeční šňůru, sledovat první tápavé pokusy rodiček dítě nakojit... Byla tu ovšem i temnější stránka věci, případy, kdy něco nebylo v pořádku, těžké porody, miminka s vrozenými vadami, děti, které po porodu nedýchaly nebo které nevypadaly, jak by měly. Očekávání, která se proměnila v zármutek černý jako noc, radost z budoucího života, kterou překazila nevíтанá návštěva smrti.

Některé porody, u kterých došlo k vážným problémům, si pamatovala obzvlášť živě. Například nemohla zapomenout na tu předčasně narozenou holčičku, u níž se ukázalo, že trpí vážným poškozením chromozomů, a která po porodu žila pouhých dvacet

minut. Nebo na tu mladou přistěhovalkyni, osamělou maminku, které její syn zemřel ještě v děloze, čtyřicet hodin před porodem. Když pak chlapečka porodila, jenom dlouho seděla s mrtvým miminkem v náručí. „On byl to jediné, co mi ještě zůstalo,“ svěřila se Cecilii. „Všichni ostatní z mé rodiny jsou mrtví.“ A pak tu byla ta žena, kterou její manžel týral – a týral i jejich starší děti. Ta se bála porodit, bála se odejít domů, bála se žít. Všechny ty lidské osudy... Cecilie už pomohla na svět stovkám dětí. Všechny si uchovávala v paměti, ale některé z nich získaly v jejím srdci zvláštní místo.

Bylo už po půl desáté, ale život a smrt žádnou pracovní dobu nedodržovaly. Porodní asistentky se musely vystřídat, i když občas porod právě dospěl do kritické fáze. Jsou zkrátka věci, které se nedají naplánovat. Porody, které vypadaly, že proběhnou rychle, se mohly protáhnout, a naopak ty, u kterých se zdálo, že zaberou celou noc, mohly trvat pouhou čtvrthodinku. Ani ta nejzkušenější porodní asistentka nemohla vždycky odhadnout, jak bude porod probíhat. Noční služba začínala ve 21.30, ale porodní asistentka z denní směny si občas mohla službu protáhnout a vzít si přesčas. Nicméně vrchní porodní asistentka, která měla na starosti mimo jiné i rozpočet, tohle moc ráda neviděla. „Musíme šetřit“ bylo teď heslem dne v celé nemocnici, porodní oddělení nevyjímaje.

– No ne, vždyť vy už jste úplně otevřená!

Carmen Garciasové už služba vlastně skončila, ale ona se rozhodla, že tu protentokrát zůstane déle. Válčila po boku rodičky Lenity od časného odpoledne a finále zápasu si rozhodně nehodlala nechat ujít.

– Ted' už stačí jenom zatlačit, až budete mít pocit, že to zvládnete...

Cecilie rodiče pomohla, aby se mohla přetočit na bok. Lenita zvedla jednu nohu a vyrazila ze sebe krátké tiché zaúpení.

– Jde vám to moc pěkně! No tak, maminko, to zvládnete. Dě-

tátka už bude brzy venku, povzbuzovala ji Carmen. – Až budete mít pocit, že se vám chce tlačit, tak se do toho pořádně opřete. Výborně. Skvěle... Už vidím hlavičku. Počkejte na další stah a znovu zatlačte.

Nastávající otec vytáhl digitální fotoaparát.

– Au, au – já nemůžu, rozvzlykala se Lenita. – Už si netroufnu...

– Nebojte se, to zvládnete, uklidňovala ji Cecilie. – Jenom se uvolněte, nechte své tělo, ať dělá svou práci. Až se na to budete cítit, tak prostě zatlačte. Za chvíličku už děťátko uvidíte.

Pomocná sestra přivezla blíž vozíček s věcmi, které budou potřeba bezprostředně po porodu. Zůstala stát na místě a rovnala malé měkké ručníky.

Lenitino tělo se vzepjalo.

Zvuk, který připomínal tlumené zavrčení. Napření veškeré síly. Cecilie cítila, jak bezděky zatíná čelisti, jak se jí svírá podbřišek. Vzpomínka na porodní bolesti, které kdysi sama prožívala, jí pronikla ozvěnou do dolní části zad. Vysloveně cítila energii Lenitina těla.

– Skvělé, skvělé, tak je to správně! Už máme hlavičku! Vítej, broučku.... Teď počkáme na další kontrakci, pak už bude děťátko venku celé.

Vteřiny pomalu odtikávaly.

A pak přišla poslední, rozhodující kontrakce. Tvář nastávající maminky se stáhla, Lenita zaryla svému muži prsty do paže. Vzápětí už se ozval šplouchavý zvuk a novorozeně vyklouzlo ven, zdánlivě úplně hladce.

Carmen ho jen taktak stihla zachytit.

– Seznamte se s vaším krásným chlapečkem, maminko a táťku, prohlásila Carmen a položila novorozeně Lenitě na prsa. – Podívejte, jak se na vás těšil. Gratuluju vám, byla jste opravdu šikulka, maminko. Je to pěkný obr, řekla bych, že má alespoň čtyři kila.

– Panebože, to bylo ale odpoledne, pošeptala Carmen Cecilii,

když bylo miminko náležitě ošetřené a Lenita sešitá dvěma stehy. – Normální lidi nemůžou pochopit, jak moc to člověka někdy dokáže vysát. Musím ti říct, že než dostala ten rajskej plyn, byla neuvěřitelně vyděšená, ani jsem nemyslela, že...

– No ano, já vím, přikývla Cecilie.

– Zůstala jsem tu chvíli přes čas, ale už mizím, dodala Carmen s povzdechem. – Hodně štěstí s noční službou. Ti lidi se snad zbláznili, každej chce rodit zrovna teď. Jsem úplně grogy. Tak vyždímaná ze všeho toho stresu, že ani nedokážu vypnout. Jo, a vezou nám sem dvojčata. Rizikový těhotenství. Třiatřicátý tejden.

– Jasně.

– Službu má Gun. A pár veselejších stážistů. Budeš mít fakt skvělou noc, usmála se Carmen trochu nakřivo.

– Nojo, díky, oplatila jí úsměv Cecilie. – A ty jeď domů a pořádně se vyspi.

V měsíci březnu začínají přicházet na svět „jarní děti“.

Na porodním oddělení bude dnes v noci rušno.

vážně odvedli skvělou práci, říkala si Cecilie cestou domů. Všichni v noci bojovali bok po boku jako sehraný tým.

Odemkla vchodové dveře a stanula uprostřed známého nepořádku. Boty ležely poházené bez ladu a skladu. Jeden obraz visel nakřivo, na koberci se válel zmačkaný ručník. Zvedla ho. Nevoněl zrovna vábně. Určitě se sem dostal z tašky na tělocvik některého z kluků. Potřebuje vyprat. Než si půjde do postele odpočinout, ještě zapne pračku. Normální rutina po noční službě. Uklidit, umýt a otřít všechny špinavé plochy. Trochu srovnat hračky. Pustit pračku. Možná si na chvíli sednout k počítači, napsat příspěvek do blogu. No ano, založila si vlastní blog, dokonce už před rokem, v práci ji k tomu inspirovala Gunilla. Je to pro ni takový příjemný únik z každodenní reality. John o tom neví. Je to její jediné tajemství, její soukromý prostor, místo, kam se uchyluje, aby mohla v klidu uvažovat, koutek vesmíru, kde může nahlas vyjádřit myšlenky, které se v reálném světě neodvážila ani domyslet do konce.

Občas se objevil důvod, aby se sama sebe začala ptát, kdože teď vlastně je. Je jí třicet pět, za chvíli jí bude třicet šest... Pohled šedozelených očí na chvíličku zabloudil k zrcadlu v předsíni. Cecilie si přihladila vlasy, zesvětlené pramínky už jí odrůstaly. Pokožka kolem očí vypadala trochu zvadle, drobné vrásky se prohloubily. Usmála se. Zuby má pořád naprosto v pořádku. Úsměv. Johnovi se vždycky strašně líbil. Nezbedný, tak mu říkal, prý díky němu vypadá nezbedně. Hm, teď, po celonoční šichtě, se tedy moc nezbedně necítí. Deset, vlastně spíš skoro jedenáct hodin těžké dřiny. Dnes v noci byla u porodu tří dětí: dvou holčiček a jednoho chlapečka.

Šedozelené oči dál hodnotily obraz v zrcadle. Dcera, sestra, matka... Vdaná žena jménem Cecilie Lundová. Taký docela zvláštní. Opravdu se provdala za Johna Svantessona. Jak se kdysi smál jejímu příjmení! „John Lund, to zní jako John Lunt,“ vtipko-

val, když leželi po jednom z jejich prvních milování celí zpocení v posteli a on nahlas snil o jejich svatbě. „Vždycky jsem si říkal, že jestli se někdy ožením, vezmu si příjmení své ženy, Svanteson zní fakt pitomě,“ šeptal jí s tváří přitisknutou na její klíční kost. „To jsem ovšem netušil, že jednou budu mít nevěstu, která se jmenuje Lundová. Sakra, já si tě prostě nemůžu vzít.“

Nicméně to stejně nakonec udělal. Když si před knězem v malém kostelíku v Sommarviku slibovali věčnou věrnost, William už jí kopal v bříšku. Cecilie na sobě měla šaty, které vybírala společně se svou matkou Christinou, a vlasy měla vyčesané do umného drdolu, který jí vytvořila módní kadeřnice, kamarádka její starší sestry Susanny.

John byl dokonalou ukázkou mužné krásy, na sobě měl šedý oblek, plavé vlasy sčesané z obličeje, temně modré oči plné zralé odpovědnosti. Cecilii připadalo zvláštní, že ona sama tam stojí jako nevěsta, když je jí teprve třiaadvacet, a že je tam navíc po boku muže, se kterým chodila sotva rok.

John tehdy získal zakázku, měl pořídit nějaké fotografie do místních novin, obrázky k reportáži o odborné přípravě zdravotních sester, a objekt, který chtěl zvětňovat ze všeho nejvíc, nebyl nikdo jiný než ona, novopečená studentka zdravotní školy. Cecilie Lundová. Dvaadvacetiletá dívka s hlavou plnou snů a plánů. Právě se naučila, jak se zavádějí kanyly a měří krevní tlak, vtloukala si do hlavy všechny podstatné informace o anatomii a seznamovala se s nejrůznějšími záhyby lidského těla. Chtěla lidstvu přinášet dobro, třeba pracovat v nějaké chudé africké zemi a pomáhat tamním ženám k lepšímu životu, nebo zakládat porodnice někde na venkově a šířit informace o hygienických vymoženostech a o nebezpečích spojených s ženskou obřízkou...

„Tys byla vždycky hrozná idealistka, broučku,“ říkávala Christina své prostřední dceři a podivovala se, kdeže se v ní tahle pateičnost vzala. Po ní, novinářce, ji tedy Cecilie určitě nezdědila! Že o kariéru nebude nijak zvlášť usilovat její nejstarší dcera Susanna,

to Christinu ani moc nepřekvapovalo. Suss byla vždycky snílek, nesnila ovšem o ničem jiném než o výhodném sňatku – a téhle mety se jí také podařilo dosáhnout. Marie, nejmladší ze sester, šla v matčiných stopách a stala se z ní reportérka, i to se dalo očekávat. V Cissy ten zájem o porody určitě vzbudila její babička Sonja, jež v mladších letech také pracovala jako porodní asistentka. Ani Susanna, ani Marie však na rozdíl od Cecilie neměly ambice *změnit svět*. „Možná je tak trochu i po mně, prohlásil její otec Bertil na jedné oslavě jejích narozenin, kde se po dlouhé době zase výjimečně sešla celá rodina. „V našem rodě je taky pár porodních bab.“ Christina do sebe tehdy kopl na ex skleničku vína a hlasitě se rozesmála. „Porodní báby? Kdes proboha přišel k tomuhle názvu, Bertile? Za Kryštofa Kolumba?“ „Ničemu nerozumíš,“ odsekl Bertil uraženě. „A přestaň už sakra nasávat. Jsi vážně trapná.“

Cecilii připadalo, že to fotografování trvá hrozně dlouho. Když jí John následující den zavolal, že potřebuje ještě pár obrázků, jak sedí ve studovně a něco se učí, začalo v ní hlodat jisté podezření. Ale stejně mu dovolila, aby přišel. Právě tyhle poslední obrázky nebyly nikdy zveřejněny, ačkoli John tehdy skutečně znovu a znovu mačkal spoušť a fotografoval ji ze všech myslitelných úhlů. Po práci se zdržel v jejím pokoji na koleji a donekonečna si povídali. Když přišla noc, ležel vedle ní, objímal ji a šeptal jí do ucha spoustu nepatřičností, a ona šla nazítří do školy celá omámená a k smrti unavená, nicméně s pocitem, že se stane něco velkého.

Nemohly za to jenom jeho oči. Líbily se jí i jeho vlasy, to, jak mu padaly do čela, jeho široký úsměv. A jeho ruce. Ruce, které nikdy nezůstávaly v klidu, každou chvíli vyletěly do vzduchu, aby něco dokreslily. Hodně se smál a zabíral spoustu místa, tenhle John Svantesson, nicméně to místo zabíral způsobem, na který si rychle zvykla a brzy už bez něj nechtěla být. John byl vlastně naprosto nevhodný nápadník, to věděla už tehdy. Ona si přece nechce nic začínat s klukem, kterého zajímá jen povrch věcí, který se nemůže rozhodnout, co vlastně chce, a fotografuje spoustu

bezvýznamných objektů. V hloubi duše nechápala, jak se může John s fotoaparáty zavěšenými na krku jen tak poflakovat po světě a potom půl noci prosedět nad vyvolanými materiály. Ta práce jí navíc připadala strašně nejistá. Ale John byl šikovný, to musela uznat. Dokázal ve svých obrázcích vyjádřit osobnost fotografovaného objektu a občas se mu z nějaké situace podařilo vykouzlit něco opravdu výjimečného. A také moc rád fotografoval ji, ženu, do které se zamiloval. Cecilie věděla, že určitě není první, měl v archivu hromady obrázků jiných žen a jedna byla hezčí než druhá. Některé byly svlečené, tyhle obrázky by nejradši vymazala z paměti, měla chuť předstírat, že je nikdy neviděla. Žárlivost občas vystrčila růžky, ale on jí nikdy nedal příležitost se rozvinout, vždycky ji se smíchem zaplašil, položil Cecilii na postel, vzal její tvář do dlaní a zašeptal „ty jsi krásnější než všechny ostatní dohromady, nemiluju nikoho než tebe“. Rozhodla se, že mu to bude věřit, a když ji políbil, její pochybnosti se rozplynuly, uvěřila mu a polibek mu vrátila a bylo snadné ležet vedle něj a oddat se mu, přijímat jeho laskání a připadat si mladá a neporazitelná. A třeba je vážně tak krásná, jak jí tvrdí? Je, jaká je, a on si vybral právě ji a všechno je, jak má být, všechno dobře dopadne.

Tamhle to je. Kousek od schodů vedoucích do dětského pokoje v patře visí její fotografie, kterou John pořídil na samém začátku jejich vztahu. Cecilie na černobílém obrázku leží na posteli a kolem sebe má poněkud nedbale omotané prostěradlo. Ospale se usmívá do objektivu a vypadá šťastně. Šťastně a bezstarostně, to ještě nebyla těhotná. Oči má trochu přivřené, vlasy působí hustě a svěže, vůbec vypadá mladě, mladě a nevinně, je na ní vidět, že je plná nadějí do budoucnosti. Nechali ten obrázek zarámovat a pověsili ho na zeď – napřed v jejím pokoji na koleji, potom v jejich společném třípokojovém bytě z druhé ruky a nakonec v domě na Lindängstorget. Tady visí po celá ta léta a Cecilie si pokaždé, když projde kolem, připomene své dřívější já, tu dívku, která už neexistuje.

„Podle mě jsi ještě moc mladá,“ povzdychla si její matka ne-souhlasně, když ji tehdy Cecilie znenadání překvapila zprávou, že je těhotná a bude se vdávat. „Strašně mladá! Copak nestačí, že se musela vdát Suss? Nemůže některá z mých dcer zůstat svobodná a trochu bláznivá?“

Možná ji právě Christina inspirovala svojí neúnavností, svou cílevědomostí, svou odvahou. Cecilii občas napadlo, že to její matka přehání, nicméně milovala její schopnost povzbuzovat své spolupracovníky a přitom jedním dechem vyslovit kritické připomínky k jejich práci. Christina dokázala v každém vzbudit pocit, že je schopný, a přimět ho tak, aby udělal, co po něm chce. Už v mládí se rozhodla, že se o sebe vždycky dokáže sama postarat a nikdy nebude závislá na žádném muži. K uskutečnění tohoto cíle si vybrala povolání novinářky. „Psát – to je to jediné, co umím,“ říkala. „Psát – a taky zařizovat různé věci.“

V devatenácti letech Christina nakráčela do redakce časopisu *Elegance* a umluvila vedení, aby ji najalo jako pomocnou redaktorku pro rubriku „Krása“. Zakrátko už byla redaktorkou na plný úvazek, a než se rok s rokem sešel, psala úvody k různým článkům, popisky k obrázkům a kratší zprávičky. Odtud postoupila na místo hlavní redaktorky a potom na post tajemnice redakce. Když o pár let později padesátiletý šéfredaktor odešel kvůli depresi na dlouhodobou zdravotní dovolenou, byla Christina připravená a nastoupila na jeho místo. Měla velké plány, časopis potřeboval omladit, a ona za podpory vedení svůj záměr také dovedla do konce, ačkoli někteří starší kolegové odmítavě vrtěli hlavou.

Nicméně nová tvář časopisu *Elegance* slavila úspěchy, náklad se zvýšil a Christina si v novinářské branži začala získávat jméno. Její soukromý život se neobešel bez konfliktů, ale zdálo se, že pokud jde o práci, většina snů se jí splnila. Z *Elegance* zamířila do dalších časopisů, které šly právě ke dnu, a postupně pracovala jako šéfredaktorka *Nejkrásnějšího domova* a *Zaměstnané ženy*, potom přešla do *Madame...* a nakonec si založila svůj vlastní časopis

nazvaný *Magazín Feminae*, který se stal základem úspěšného nakladatelství Feminae Publishing, v němž zastává místo nejvyšší ředitelky. Cecilie si matku z dětství pamatovala jako dokonale oblečenou dámu, která je neustále připravená se do něčeho pustit, má v hlavě tisíc nových nápadů a projektů, je obklopena vyzvánějícími telefony a její domov je plný spolupracovníků, stylistů, asistentů, novinářů... Cecilie a její sestry Susanna a Marie jí musely mockrát pomáhat, občas dostaly za úkol navléknout se do národního kroje a kvůli jednomu zvláštnímu vánočnímu číslu dokonce do červených kostýmů, které hrozně kousaly, musely pózovat pro ilustrační obrázky k reportáži o soupeření mezi sourozenci, o problematických pubertácích či o rozvodu... Však si také jedním rozvodem skutečně prošly, jejich otec Bertil se doma objevoval čím dál méně, až nakonec vyšla najevo hořká pravda. Už s nimi nebude.

V Ceciliiných vzpomínkách bylo tohle období velmi drásavé a nejisté. Christina byla po večerech nervózní, utahaná po hektickém pracovním dni, ale příliš unavená, než aby si byla schopná pořádně odpočinout. Bertil nikdy nebyl doma. Christina si do sklenky z křišťálového skla nalila víno – nikdy neopomněla zdůraznit, že si skutečně dá jen tu jednu jedinou skleničku – a usadila se na pohovce. Bylo by ji potěšilo, kdyby její tři holčičky poseděly s ní, ale Susanně už tou dobou bylo sedmnáct a rozhodně neměla chuť své matce utírat slzy. Dvanáctileté Cecilii a desetileté Marii nebylo v matčině nepředvídatelné společnosti zrovna příjemně, jenže starost o maminku je přiměla, aby zůstaly sedět na místě a poslouchaly Christininy řeči o práci, o intrikách v redakci a o životě obecně. Ještě štěstí, že k nim tak často chodila na návštěvu babička Sonja, Christinina matka. Když se Sonja ve svých nabíraných šatech a s dlouhými vlasy vyčesanými do drdolu objevila ve dveřích, mohly Cecilie s Marií nenápadně zmizet ve svém pokoji. Sonja vždycky Christině onu skleničku s vínem sebrala a potom jí uvařila čaj a přidala jí do něj trochu baldriánových kapek. Dlouho pak spolu seděly v pokoji a tiše si povídaly, Christina občas zavzlykala.

Než nakonec Sonja pozdě večer odešla, Christina už se stačila vzpamatovat. Po matčině odchodu zašla do dětského pokoje za Cecilíí a Marií, které se mezitím samy uložily, dala jim pusku na dobrou noc a pošeptala jim, že všechno bude zase v pořádku. Z dechu jí bylo víno cítit jen nepatrně. Především však voněla Sonjiným parfémem, Chanelem číslo 5.

Ne, takhle ona žít nebude, rozhodla se Cecilie už jako dvanáctiletá. Ona svou rodinu udrží pohromadě, tedy pokud někdy nějakou bude mít. Rozvést se – to je přece taková zbabělost! Teprve po mnoha letech byla schopna Bertilovi odpustit. To, že si krátce po rozvodu založil novou rodinu, situaci nijak nevylepšilo.

Babička Sonja se ale nestarala jenom o Christinu. Stala se z ní také Cecilii důvěrnice. Co by si Cecilie bez babičky počala? Matka pobíhala celá vystresovaná po světě, zato Sonja představovala řád a kontinuitu. Objevovala se u nich jako zklidňující duch a podařilo se jí zařídit, že jejich život působil normálně a stabilně. Zdálo se, že má vždycky čas naslouchat, něco uvařit, popovídat si. Doopravdy Cecilii vidět. Teď už jí bylo pětasmadesát a její kdysi tak štíhlá postava se postupem času zakulatila a ztratila původní proporce a tvary. Sonjiny vlasy už nebyly tak husté a pěstěné, nicméně šaty nosila babička pořád stejné, o botách, kabátech, kloboucích ani nemluvě... A ještě pořád byla jediným člověkem na světě, který dokázal Cecilii dodat skutečný pocit jistoty. Milovaná babička! Cecilie si život bez ní ani nedokázala představit. Už jenom proto, že Sonja jí stále dokázala být oporou, když v jejím světě někdy zavládl chaos.

Všechny tyhle myšlenky... Pokusila se s tím mudrováním přestat a jenom chvíli stála v prázdném, tichém domě. Jak se odvíjel její vlastní život? Jsme přece stejní jako všichni ostatní, říkala si kdysi v duchu. Existují vůbec nějaká dokonale šťastná manželství? Štěstí je pro pubertáky, můžeme se s ním setkat jenom v hollywoodských filmech. Ale ne, my přece jsme doopravdy šťastní, zvlášť pokud se na to člověk podívá zvenčí: nikdo nikoho nebije, nekřičíme na sebe. Docela často se objímáme a smějeme

se spolu. No dobře, taky se občas pohádáme, ne na všechno máme stejný názor, ale kde to takhle není? Tak to prostě v životě chodí. A kdybych chtěla nějakého utápnutého chudinku, tak bych si asi nevzala Johna, ne?

Už při jejich první prudké hádce tehdy před lety měla pochopit, že jejich vztah rozhodně nebude nekomplikovaný. John byl muž, který chce mít vždycky pravdu. Problém je, že ona v tomhle není jiná. Nikdy neměla nejmenší chuť mu ustupovat!

Vždycky nějaká ponožka chyběla. William měl tmavomodré a Marcus šedé. Děvčata měla žluté a červené. A pak tu byl ještě John. Jeho ponožky byly černé, dlouhé, ošklivé. Když se přehrabovala v koši na špinavé prádlo a hledala ponožky svého manžela, cítila, jak se v ní vzdouvá vlna podráždění. Taky by si mohl prát sám. Nicméně nakonec vytrídila na jednu hromadu všechno barevné prádlo, včetně nevábne vonícího vzorovaného ručníku, který předtím našla v předsíni, a naložila ho do pračky. Dochází jí prací prášek. Musíme ho dokoupit, připsala si v duchu na seznam věcí, které je potřeba udělat. Prací prášek. Pošle Johnovi esemesku a poprosí ho, aby se o to postaral.

Květiny v bílých květináčích vypadaly povadle. Na kuchyňském stole se válela rostoucí hromada papírů. Neotevřené časopisy, staré noviny. Na ledničce bylo přilípnutých několik žlutých lístečků se vzkazy. Nezapomeň na tohle, udělej tamhleto. Rozvrhy dětí. William má odpoledne fotbal. Nejspíš tam půjde s kamarády ze třídy. A děvčata ze školky vyzvedne John.

Jedna myšlenka střídala druhou.

Postel v ložnici nebyla ustlaná. Svlékla si kalhoty a nechala je spadnout na podlahu. Potom vklouzla pod pokrývku a položila hlavu na polštář. Poslední, co se jí vybavilo, byla ta čerstvě narozená holčička, která přišla na svět ve 4.35. Její velké tmavé oči, jež překvapeně zíraly na všechno nové kolem.

Dokud se rodí děti, je tu naděje, pomyslela si Cecilie těsně předtím, než usnula.

novou zakázku, oznámil jí John. – Je to velká věc a podle mě to vypadá dobře, ale musím se tě přece napřed zeptat, jestli souhlasíš, abych to vzal.

Takhle to říkal vždycky. „Musím se tě napřed zeptat, jestli souhlasíš.“ Jenže to ve skutečnosti bylo jenom takové divadýlko, přišel s tím vždycky pouze proto, aby mu to později nemohla vyčíst. Dával si pozor, aby měl krytá záda, jeho rozhodně nemohl nikdo obvinít, že by byl nějaký uzurpátor, který si žije po svém a manželky se na nic neptá. John si rád říkal feministu. Vždycky stál na straně žen a pokaždé, když zjistil, že se k nějaké ženě její manžel či přítel chová špatně, neskrýval pobouření.

– Hm, a co je to za zakázku? přinutila se Cecilie ke klidnému tónu a pokusila se o úsměv.

Nechtěla, aby měl dojem, že působí negativisticky. Tón hlasu byl důležitý. John často zachytil v jejím hlase náznak nesouhlasu, i když ona sama měla pocit, že dává najevo něco jiného – a najednou byla výměna názorů v plném proudu. Teď to tak ale nebude. Kolikrát už ji napadlo, že by měla reagovat pozitivněji? Že nemůže dovolit, aby se mu její předpojaté názory postavily do cesty, že nemůže tlumit jeho nadšení? Jenže to nebylo tak snadné. Někde pod povrchem pořád cítil pocit, že ji ty jeho velkolepé projekty každou chvíli odsunují na druhou kolej. Proč by i dnes měla být jeho práce důležitější než ta její? *Protože vydělává víc peněz, tak je to, děvenko.* Ačkoli mu nechtěla dát své nejniternější pocity najevo, její skutečné názory se nakonec vždycky probíjaly na světlo.

– Nezdá se, že bys z toho byla zrovna nadšená, poznamenal John unaveně.

A je to tady, ani tentokrát se tedy nevyhnou hádce. Dělalala, jako by jeho komentář neslyšela, snažila se vypadat klidně.

– Ale no tak povídej, to mě chceš napínat ještě dlouho?

Začala vykládat nákup z igelitových tašek na kuchyňskou linku. Je potřeba uvařit – dnes stejně jako kterýkoli jiný den. Je po-

třeba připravit večeři. John přivedl Grétku a Sofii ze školky a po cestě ještě nakoupil. Marcus se z kroužku vrátí sám, Willy je na fotbale. Než bude Cecilie muset vyrazit na další noční službu do nemocnice, měla by ještě stačit uvařit večeři a uklidit. Dnešní večer by mohl proběhnout celkem v klidu.

– Nějaké focení pro jeden katalog, deset dní v LA. Platí fakt královsky. A my ty peníze upřímně řečeno potřebujeme. Ceny pořád stoupají, navíc sis prosadila, že by kluci měli chodit na tenis, takže... jak už jsem říkal...

No jistě, jak už jsi říkal, pomyslela si. Peníze opravdu potřebujeme. Ano, peníze potřebují, ale nejde tady spíš o to, že on potřebuje i něco jiného? Že ho neláká jenom ten tučný výdělek, inkajce jejich bankovnímu účtu, pár týdnů bezstarostného života, možná i nějaká ta společná letní dovolená, když se jim na jaře podaří něco ušetřit. Není v tom ještě něco dalšího, nepotřebuje si od ní John také nějaký čas odpočinout? Zbavit se na chvíli rybích prstů a dětských hádek a kňourání a všech těch věcí, které mu brání v rozletu?

Pohled jí sklouzl k Johnovým neposlušným plavým vlasům, ve kterých mu už začínala lehce probleskovat prořídlá místa, k jasně modrým očím, které už nebyly tak zářivé jako kdysi. Můj muž vypadá jako viking, pomyslela si. Jako viking, který touží po dobrodružství, ale místo toho uvízl v pasti domácích povinností. Vzpomněla si, jaké to občas bývalo kdysi v začátcích, nejspíš v době, kdy byli William a Marcus ještě malí, nebo možná dokonce ještě předtím. Jak jí tehdy srdce přetévalo ochotou a laskavostí a nic jí nepřipadalo nemožné. Její John, byla na toho muže po svém boku tak pyšná, na toho svého urostlého, kreativního, nepředvídatelného manžela, a dmula se pýchou, když sledovala, jak po něm pokukují ostatní ženy. Když spolu byli někde venku, ráda se do něj při chůzi zavěsila, zvlášť když byla poprvé těhotná. No jen se podívejte, měla chuť vytrubovat do celého světa, tady jsem a čekám dítě tady toho muže a je nám spolu naprosto ÚŽASNĚ! Jsem šťastná žena. Šťastná a vyvolená.

Potom přišel na svět William a chvíl, které by s Johnem mohli trávit jen tak ve dvou, ubýlo. William byl pěkný křikloun, ale John se o svého prvorozeného staral moc rád a jí dělalo dobře, když se mohli před světem blýsknout jako dokonalí rodiče, kteří se o zodpovědnost za péči o potomstvo dělí, kteří se nehádají, ale jsou si navzájem oporou a pomáhají si. A John byl ohromně solidární a povzbuzoval ji, aby dokončila studia. Jenže potom znovu otěhotněla, a zřejmě právě tehdy začaly jejich role sklouzávat do zaběhnutých stereotypů a v ní začala navzdory všemu hlodat nespokojenost. Možná to bylo nevyhnutelné, koneckonců měli dvě malé děti a John neměl pravidelnou pracovní dobu, takže bylo jen logické, že na Cecilii připadl větší díl domácích povinností, ačkoli si předtím vždycky slibovali, že něco takového nikdy nepřipustí. Měsíce přeshly v roky, lásce se dýchalo stále obtížněji, vášně mezi hromadami špinavého prádla ztrácela na síle, až nakonec zmizela úplně. Pokusili se vyhradit si trochu prostoru jen sami pro sebe, večere někde v restauraci a paní na hlídání, jednou za dva roky víkendový výlet ve dvou, ale chuť na sex už zůstávala někde ukrytá, tedy přinejmenším pokud šlo o Cecilii, vášně se prostě odmítala dostavit a Cecilie jí netoužila podlehnout... Ale jistě, pořád byla na Johna pyšná, ženy se za ním na ulici stále otáčely, ta jeho slavná jiskra v oku nepohasla. A on s ní spát chce, tak v čem je problém? Co to s ní je?

Vždyť si ho přece vzala, ne? Sama si ho vybrala. Jeho a nikoho jiného. Je to její muž. Jejich domov je tady v domě na Lindängstorget, společně si sem vybírali pohovky z IKEA a koberce z Mia. John koupil na bleším trhu starou polici na knihy, vzal hromadu černobílých fotografií, zasadil je do stylově podobných černých rámečků a vyzdobil jimi celou jednu kuchyňskou stěnu. Působilo to neuvěřitelně elegantně.

Gunilla vždycky s obdivem mluvila o tom, jak vkusné a útulné to doma mají. Suss a Mie se to také moc líbilo, dokonce i Christina naklonila hlavu na stranu a prohlásila, že to je pěkné, a později přišla s nápadem udělat obrázkový speciál časopisu *Madame*. Jejich kuchyňskou stěnu samozřejmě dala na titulní stranu.

Vášeň přece nemůže být zase až tak důležitá. Podráždění. Únava. Musí to jít nějak spravit. Vždyť jsou s Johnem spolu na zbytek života. Tak to prostě je. A vždycky to tak bude. Jenom na krátké vteřiny si občas dopřála trochu toho snění o domku, kde by žila úplně sama. Bez muže, bez dětí – ty by už měly svůj vlastní život. S podobnými nápady se ale mohla svěřovat jen ve svém blogu. Nemohla nic z toho říct dokonce ani Suss, Mie nebo Gunille, a už vůbec ne své matce Christině, která by z toho určitě udělala velké téma pro nějaký článek. „Vdané ženy sní o životě bez partnera“ nebo „Erotické blogy vdaných žen“ či něco podobného. Cecilie věděla až moc dobře, jak by to dopadlo. Christina do sebe nasávala nápady na články jako houba, a když si člověk nedal pozor, ani se nenadál a jeho soukromý život začal být probírán v některém z časopisů nakladatelství Feminae Publishing. V *Magazínu Feminae*, v *Single*, případně ve *Svatbě snů*.

Neměla v úmyslu si nahlas povzdechnout, nechtěla ani nasadit ten nepřátelský výraz, stáhnout koutky úst poněkud strnule dolů a pohled upřít někam za vadnoucí bylinky za kuchyňským oknem. Ale nezdálo se, že by ji byl obličej ochotný poslouchat.

– No to je prima, pokusila se o úsměv. – A ty už jsi to nejspíš přijal, vid’?

– Hm, zabručel John. Vysypal brambory ze sáčku do dřezu a vyhrnul si rukávy, aby se mohl pustit do loupání. – Spěchali na to, potřebovali odpověď rychle a znáš to, kdybych řekl, ať počkají, dají tu zakázku někomu jinému. Ale kdyby to měl být problém, můžu z toho ještě vycouvat.

– Ne, nic takového. Máš pravdu, ty peníze potřebujeme, zavrtila hlavou a zmuchlala prázdnou igelitovou tašku od nákupu.

– Koneckonců nemusíš si ty noční služby brát zrovna ve dnech, kdy budu pryč, ne? zeptal se, když naléval vodu do hrnce.

– Ne, to nemusím, odpověděla s úlevou, že jejich rozhovor od-

plul od nebezpečných skalisek hrozící hádky do klidnějších vod.

– Tak fajn. V tom případě jdu do toho.

Usmál se a spiklenecky na ni mrkl jedním okem, očividně spokojený sám se sebou.

Jenže u jídla se hádce stejně nevyhnuli. William si začal dělat legraci z Marcuse, který se snažil rodičům vyprávět zážitky ze školy.

– Přebral jsem ten míč a běžel jsem s ním přes dvůr, ale Hjallemě dohnal a porazil mě na zem, vysvětloval jim. Přitom si odhrnoval ofinu z očí a zároveň se druhou rukou pokoušel napíchnout na vidličku kousek brambory. – Hjallemě by se pořád jen rval.

– To spíš ty jsi strašnej posera, namítl William.

– To teda nejsem!

– Ale jseš!

– Nech si to! Ty jsi na mě pořád tak zlej! Furt se do mě jenom navážíš!

– Poslyšte, pánové, nechte toho, zarazila je Cecilie. – Nemůžete se přestat hádat?

– To on se hádá!

Marcusovi vyhrkly slzy.

A John tam jenom tak seděl. Jedl večeři a trochu vtipkoval s nejmladší Grétkou, která se vděčně nechala bavit. Jako kdyby si ani nevšiml, že mezi jeho syny vypukla hádka.

– Nemůžeš jim taky něco říct? obrátila se k němu s unaveným povzdechem.

Sotva se na ni podíval.

– Slyšíš? To už zvýšila hlas. – Nemůžeš jim říct, aby přestali?

– Blbečku, provokoval Marcuse William. – Můj mladší brácha je přiblíblej posera...

Marcus vstal ze židle a vrhl se na bratra. Popadl ho za vlasy a prudce škulbl. William ovšem na nic nečekal a vrátil mu to. Byl větší a silnější, měl přesný zásah a podařilo se mu zvrhnout sklenici s mlékem. Jíjí obsah se rozlil po stole.